

Med de voksende spændinger, hold jer det store billede for øje

Helga Zepp-LaRouche i Schiller Institut

Nyt Paradigme Webcast, 9. maj, 2018

<https://www.youtube.com/watch?v=hfaEmNGUdM8>

Introduktion: De bredere, strategiske implikationer af præsident Trumps beslutning om Iran-aftalen står endnu ikke klart. Det, der står klart, er, at Det britiske Imperium og dets allierede har til hensigt at optrappe spændingerne, især mellem USA og Rusland og mellem USA og Kina. Deres mål er at sabotere det Nye Paradigme, som er i færd med at vokse frem omkring en Fireragsaftale mellem Kina, Rusland, Indien og USA, centreret omkring Kinas Bælte & Vej Initiativ, der fortsat vinder støtte fra flertallet af regeringer på trods af de desperate bestræbelser fra initiativets geopolitiske modstandere, der sætter sanktioner, regimeskifte, terrorisme og stedfortræderkrige ind for at stoppe det.

Det bør ligeledes bemærkes, at hjulene bliver ved med at falde af Russiagate-damptrømlen, med dommere, der afsiger domme, som udfordrer den juridiske lejemor Robert Muellers seriemagtovergreb. Desuden bliver de tjenester, der står bag, i særdeleshed FBI, udrenset, gennem fyringer og afskedsbegæringer, i forventning om kommende anklageskrifter.

Tiden er ikke til spekulationer i lænestolen eller nedtrykt underkastelse. I sidste uge udstedte Helga Zepp-LaRouche en udfordring om at rejse en begejstret, hidtil uset mobilisering på vegne af det Nye Paradigme; her opridser hun det, der må gøres for at opnå sejr over de degenererede oligarker, der er engageret i et kollapsende forsvar for det Gamle Paradigme.

Harley Schlanger: Jeg er Harley Schlanger fra Schiller Institutet. Velkommen til vores ugentlige, internationale webcast med vores stifter og præsident Helga Zepp-LaRouche. Det er 9. maj, en dato, er fejres i mange lande, inkl. Rusland og Israel, som Sejrsdag for at mindes afslutningen af kampene i Anden Verdenskrig i Europa. Vi håber, at du, mens du sammen med os mindes denne dag, reflekterer over både krigens rædsler; men også, at du

fordobler din forpligtelse til at arbejde sammen med Schiller Institutet for at finde fredelige løsninger på krisen i verden i dag.

Vi har nogle nye kriser under udvikling, med start i præsident Trumps præsentation af sin tale i går aftes, i hvilken han annoncerede, at han trækker USA ud af Iran-aftalen. Helga, dette er en ganske signifikant begivenhed, men vi kender ikke de fulde implikationer. Hvad betyder det, og hvad har de hidtidige reaktioner været?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg mener, at der er almindelig bekymring, som mange lande giver udtryk for, for eksempel Kina, Rusland; men også Merkel, Macron, May har alle givet udtryk for bekymring over, at dette potentielt er en meget farlig udvikling, fordi det nemt kunne komme ud af kontrol. Det er en ganske kompliceret situation, fordi Irans præsident Rouhani sagde, at, hvis de øvrige deltagere i aftalen – Kina, Rusland, Frankrig, Tyskland og Storbritannien, holder fast ved den, så vil Iran overholde og fortsætte med aftalen.

Men dette kunne vise sig at være vanskeligt, først og fremmest, fordi den interne situation i Iran ikke er så let. Høgene har allerede sagt, at de vil træde ud af aftalen, som formanden for parlamentet Larijani sagde, at andre høge allerede råbte »Død over Amerika«, og det ser kompliceret og farligt ud. Dernæst truslen fra den nye, amerikanske ambassadør i Berlin [Richard Grenell], der efter kun én dag på posten lagde en besked ud på tweet, hvor han sagde, at tyske firmaer omgående skulle trække sig ud af Iran, hvilket naturligvis ikke blev mødt med entusiasme. Wolfgang Ischinger [formand for München Sikkerhedskonferencen] gav ham et meget diplomatisk råd og sagde, han skulle repræsentere sit lands interesser, men ikke fortælle værtslandet, hvad det skulle gøre. Der var endda kommentarer i sådanne publikationer som *Spiegel Online*, der sagde, at hele Trumps adfærd med ensidigt at annullere en sådan traktat ryster selve fundamentet for den vestlige alliance.

Vi må vente og se. Trump sagde, han ønsker at blive denne aftale kvit, fordi det er en meget dårlig aftale, og at han har en anden; men han har desværre endnu ikke givet nogen indikation på, hvad denne plan ville være.

Hvis man ser på situationen, faren, selvfølgelig, og dette er noget, som *Global Times* og ligeledes VIPS, Veteran Intelligence Professionals for Sanity, som er pensionerede efterretningsfolk fra USA; de har alle advaret om, at, hvis det nu betyder, at Iran går tilbage til sit atomprogram, så kunne dette omgående udløse en spiral af en sådan konkurrence i et våbenkapløb, hvor Saudi-Arabien, Egypten, Tyrkiet, alle sammen kunne begynde, eller ønskede at begynde, et atomprogram for sig selv. Der er naturligvis stor bekymring over, hvordan dette vil påvirke de nuværende, igangværende forberedelser til topmødet mellem præsident Trump og Kim Jong-un fra Nordkorea. Alt dette er i det.

Reaktionerne fra militæret er ganske anderledes. Både flertallet af militæret i USA, men også i Israel, er ikke af

samme mening som Netanyahu, og Trump har desværre gjort dette synspunkt til sit eget: For eksempel har [forsvarsminister] general Mattis, [formand for generalstabscheferne] general Dunford i USA, alle sagt, at Iran overholdt denne aftale. Nogle af det israelske forsvarsetablisement har også sagt det samme.

På den anden side har Netanyahu nogle regeringsministre, der er ganske vilde, og som kommenterede på Hezbollahs valgsejr i Libanon, at, hvis præsident Assad fra Syrien ikke fuldstændigt sparker Iran ud af Syrien, ville de »likvidere« Assad! Dette er krigerisk sprogbrug. Samtidig med, at Trump talte og annullerede USA's deltagelse i Iranaftalen, blev der lanceret et nyt luftangreb nær Damaskus, som ingen endnu har taget ansvaret for, men sandsynligheden for, at det kunne have været fra Israel, er meget høj, eftersom de lancerede et tidligere angreb.

Dette betyder en meget farlig og meget rodet situation, og jeg mener, at, hvis præsident Trump siger, han har en alternativ plan, jamen, så bør den omfatte et par ting at arbejde med: For det første, enhver fredsplan, eller enhver sikkerhedsarkitektur, må tage alle de deltagende landes sikkerhedsinteresser i betragtning. En af grundene til, at Iran i det hele taget var så ubøjelige med hensyn til at udvikle sine egne atomvåben, ikke kun, selvfølgelig, var det, der skete med Saddam Hussein og Gaddafi, men også det faktum, som ingen taler om, men som er en kendt, offentlig hemmelighed, nemlig det faktum, at Israel har atomvåben. Så enhver aftale må omfatte en sikkerhedsgaranti også for Iran for, at den skal fungere.

I betragtning af tilstanden i hele Mellemøsten, efter de destruktive krige i Irak, Syrien, Yemen, Afghanistan, er det selvfølgelig meget klart, at det eneste, der virkelig vil løse problemerne i dette område, ville være det, jeg har sagt så mange gange før: Der er brug for en forlængelse af den Nye Silkevej ind i hele dette område, fra Afghanistan til Middelhavet, fra Kaukasus til den Persiske Golf, og for at have en udviklingsplan for alle disse lande som en integreret plan. Dette ville kun kunne fungere, hvis Rusland, Kina, Indien, Iran, Egypten, USA og forhåbentlig europæiske lande, alle aftaler, at dette område må opbygges økonomisk. Den eneste måde, hvorpå man kan få fred i det område og virkelig blive terrorismen kvit, er, hvis man har et perspektiv for et håb om fremtiden.

Så jeg håber virkelig, at, hvis præsident Trump siger, han har en alternativ plan, en mere omfattende plan, den absolut bør omfatte joint ventures mellem USA, Rusland, Kina og Indien for udviklingen af dette område. Der blev skabt en begyndelse mellem præsident Xi Jinping og Indiens premierminister Modi, da de mødtes i Wuhan for en uge siden, hvor Indien og Kina sagde, de ville påbegynde fælles udviklingsprojekter i Afghanistan og bygge en jernbane fra Afghanistan, Tadsjikistan, Kirgisistan, Iran, Kina, og at det ville blive begyndelsen til mange andre, efterfølgende projekter. Man må have en omfattende udviklingsplan for, at det skal fungere. Så jeg håber virkelig, at præsident Trump ville tænke i denne retning, for jeg mener, det er den eneste måde, det kan stabiliseres på.

Schlanger: Lad mig lige sondere et par områder med ting, du bragte op, for der er nogle ting, der virkelig er ganske signifikante. Du talte om effekten af sanktioner: Bestræbelsen på at bruge sanktioner som, på en måde, næsten en krigshandling, påvirker ikke kun det land, der udsættes for sanktioner. Vi ser med Kongressens sanktioner mod Rusland, den såkaldte CAATSA-lov, at det har dybtgående implikationer for Tyskland, især med hensyn til gas og pipelines; og nu med denne seneste aftale, med truslen, som du nævnte, hvor den amerikanske ambassadør til Tyskland truer tyske firmaer, kommer der en reaktion fra Europa, og især fra Tyskland, over dette?

Zepp-LaRouche: Jeg ved, at tysk industri kræver, at den tyske regering og EU beskytter dem. For, hvis vi får en situation, hvor sanktionerne mod Iran erklæres og også rammer tyske og europæiske firmaer, der har forretninger i Iran, jeg mener, dette oven i de russiske sanktioner – det er for meget! Det er grunden til, mener jeg, at nogle af disse kommentarer siger, dette ryster selve fundamentet for den vestlige alliance. For, for blot et par dage siden, kom tysk industris østudvalg [Ost-Ausschuss] med en udtalelse, en appel til den tyske regering og EU, som sagde, at den seneste sanktionsrunde mod de russiske oligarker og firmaer allerede koster tysk industri flere hundrede millioner euro i direkte tab, men langt mere i indirekte tab, og dette rammer virkelig hovedindholdet i mange firmaer, hvis hele produktionsrække er truet.

Hvis man tager faren med tyske firmaer eller europæiske firmaer, der bliver ramt af sanktionerne mod Iran – I ved, der er grænser for, hvor meget, man kan tolerere med hensyn til Tysklands nationale interesser. Og jeg mener, der er en reaktion. Det er ikke en god ting, for – jeg mener, dette er ikke måden, man fører politik på! Iran må integreres i en sikkerhedsarkitektur: Hvis man isolerer et land, hvis man dæmoniserer det, og hvis man tager ensidigt standpunkt for Israel, Saudi-Arabien og nu, desværre, præsident Trump, så bliver dette en opskrift på katastrofe.

Så jeg mener ikke, at sanktioner fungerer. Vi ser det i Ruslands tilfælde, at, i modsætning til forventningerne, så vil Rusland aldrig ændre holdning mht. Krim, for narrativen om Krim er ikke sådan, som Vesten fremstiller den. Det er en hel anden dynamik. Det begyndte alt sammen med politikken for regimeskifte. Man må se på Projektet for et Nyt Amerikansk Århundrede [PNAC], Victoria Nulands rolle, EU-associeringsaftalen – man må se på mange faktorer, når man ser på Krim. Ændrede Putin sin politik? Nej. Førte det til regimeskifte? Nej. Putin er netop blevet genvalgt med et meget stort flertal, og sanktioner er simpelt hen ikke et passende mål for at føre politik.

Den *eneste* måde, hvorpå man i denne periode kan løse noget som helst problem, er gennem diplomati og forhandlinger, og det er den eneste måde. Enhver anden måde, kup, militærangreb, regimeskifte/farvet revolution; alle disse ting er blot forskellige grader af krigsførelse, som ikke kan få noget som helst godt resultat.

Schlanger: Det bringer os frem til det indlysende spørgsmål: Vi ved, at saudierne og israelerne ønskede denne beslutning fra præsident Trump, men hvem får

ultimativt fordel af disse sanktioner, disse stedfortræderkrige og den generelle stigning i spændinger i verden? Hvem har fordel af dette?

Zepp-LaRouche: De eneste, der har fordel af det, er dem, der tror på geopolitik, del og hersk, at man altid må alliere sig med den svage imod den stærke – ja, og Det britiske Imperium er meget berømt for at have ført denne politik. I dette tilfælde hævdede Netanyahu, at Iran krænkede traktaten, men det blev ikke bekræftet af det Internationale Atomenergiagentur. Det er blevet afvist af diverse andre FN-institutioner, så hvor kommer det fra? Selv Netanyahu måtte tage et tilbageskridt og grundlæggende set genbruge gamle beskyldninger, der går tilbage til Bush-administrationen. På en måde kan man sige, at den samme form for destabilisering, der reflekteredes i Trumpgate, som nu viser sig at være aftalt spil, ikke med Rusland, men mellem de tidligere efterretningschefer i Obama-administrationen og den britiske regering; dernæst kom Skripal-sagen fra den samme kilde; dernæst det såkaldte angreb med kemiske våben fra Syriens side, der var en fortsættelse af den samme bestræbelse; og nu kan man sige, at Netanyahu handlede som instrument for disse samme interesser. Det er meget farligt og det er meget uheldigt, at præsident Trump igen og igen er blevet påvirket af disse kræfter, der selvfølgelig er omkring ham.

Jeg kan blot sige, at der må komme et totalt holdningsskifte, for geopolitik er det stof, to verdenskrige skabtes af, og i overensstemmelse med det faktum, at vi i dag har 9. maj, bør vi virkelig indgå en højtidelig forpligtelse, »Aldrig mere!«. Vi kan ikke igen have krige! Og denne form for destabilisering har potentialet til at spinde ud af kontrol: Hvis der kommer en militærkonflikt mellem Israel og Iran, som vi ikke kan udelukke på dette tidspunkt, kunne det spinde ud af kontrol og føre til civilisationens udslettelse, så dette er ikke noget, man leger med.

Schlanger: Vi ser også noget tilsvarende i reaktionen på præsident Putins indsættelsestale, hvor han udtrykte en meget stærk forpligtelse til at tjene sin embedsperiode, til at forbedre det russiske folks vilkår med vægt på videnskab, teknologi, industri, længere forventet levealder, højere levestandard, længere levetid; og dog, se på den vestlige presse, og det er overhovedet intet andet end et angreb på Putin som den »nye tsar«. Vi ser samme slags hysteri over dette.

For øvrigt lykønskede også præsident Trump Putin med hans indsættelse.

Gør du dig nogen tanker om, hvad der foregår med indsættelsen og også fejringen af Sejrsdagen i Moskva i dag?

Zepp-LaRouche: Præsident Putin har et perspektiv for de næste seks år. Han har et meget ambitiøst program for at forbedre levestandarden, levealderen, pensionerne og diverse andre aspekter for det russiske folk, så jeg mener, der er én virkelighed i Rusland. Vi må se, præcis hvem, der bliver udnævnt i regeringen, og hvem, der får hvilken post, og om der er en fortsættelse af de liberale politikker, som desværre også var der i fortiden.

Men jeg mener, forskellen mellem de vestlige, kyniske, totalt næsten hysteriske reaktioner, og så den måde, hvorpå kineserne responderede til Putins nye embedsperiode, for eksempel, *Global Times* havde en helt korrekt iagttagelse og sagde, at de ikke forventer, at relationen mellem Rusland og Vesten let vil blive forbedret eller blive det i den nærmeste fremtid, simpelt hen, fordi Vesten ikke forliger sig med det faktum, at Rusland har en ny magtstatus i verden som en global spiller, som et land med et udstrakt territorium og utroligt udstrakte resurser.

Jeg husker meget godt, at, for mange år siden, sagde Madeleine Albright og også Joschka Fisher, Tysklands daværende udenrigsminister fra 'de Grønne' (eller, det var efter, han besad embedet, mener jeg), at Rusland simpelt hen har for mange råmaterialer til at tillade, at Rusland som den eneste har adgangen og brugsretten til disse råmaterialer. Jeg mener, at dette virkelig er den dybere, underliggende grund til, at visse folk i Vesten er så 'freaked out', at Putin, under meget vanskelige omstændigheder, var i stand til at omstøde det, der blev gjort mod Rusland i Jeltsin-perioden, hvor den demografiske kurve kollapsede med 1 million om året.

Putin har også i vid udstrækning genstartet den russiske økonomi. Han har konsolideret det strategiske partnerskab med Kina. Og han har, på trods af åbenlyse, økonomiske vanskeligheder, som ikke mindst er et resultat af de økonomiske sanktioner og diverse andre problemer, været i stand til at udmanøvrere den militære inddæmning af Rusland ved den 1. marts at annoncere fire nye våbensystemer, som grundlæggende set gjorde de amerikanske antiballistiske missiler forældede.

Så alt imens Putin selv sagde, at der kommer en periode med store udfordringer, så mener jeg generelt, at det er lykkedes Putin at gøre et ganske enormt job, og al dæmoniseringen imod ham skyldes, at han gjorde netop dette. Det var meningen, Rusland skulle gå den vej, Jeltsin havde afstukket, og underkaste sig Vesten, underkaste sig liberale politikker og chokterapi. Men nu har Rusland atter indtaget sin status som en verdensmagt, og dette er naturligvis til stor sorg for geopolitikerne i Vesten. Men jeg mener ikke, det vil være dem til nogen hjælp.

Schlanger: Vi ser, at geopolitikerne i Vesten også skriger op om Kina. Men, som du har påpeget i de seneste par dage, så har der været enormt fremskridt i de diplomatiske politikker i Asien. Vi havde opfølgingsmødet mellem den nordkoreanske leder Kim og præsident Xi fra Kina; og ligeledes disse annonceringer af, at Nordkorea bringes ind i Bælte & Vej Initiativet efter mødet mellem Kim og præsident Moon Jae-in fra Sydkorea. Dette er alt sammen meget lovende.

Kan du fortælle os om disse udviklinger?

Zepp-LaRouche: Annulleringen af Iran-aftalen vil forhåbentlig ikke påvirke dette, hvilket jeg er ret bekymret over. Men, da Kim Jong-un og Moon Jae-in mødtes, gav præsident Moon sin nordkoreanske modpart et USB-stik, og på dette lå en hel udviklingsplan for Nordkorea. Dette omfatter tre økonomiske korridorer; jernbanelinjer, der forbinder hele vejen fra Sydkorea gennem Nordkorea til Kina og til den Transsibiriske Jernbane. Der er nu en

stor diskussion, i Moskva i særdeleshed, om projektet for Tumen-floden. Dette er fantastisk, for dette er en økonomisk udviklingsplan, der involverer Rusland, Kina og Nordkorea, og det ville gøre dette område, der nu er meget lidt udviklet, til et af de store transportknudepunkter for hele Asien.

Hvis dette program kommer godt i vej, samt det faktum, at [udenrigsminister Mike] Pompeo netop igen har været i Nordkorea for at forberede topmødet mellem Trump og Kim, betyder det, at det således nu stadig er på rette spor – at, hvis disse udviklingsprojekter blev gennemført, ville man få et totalt økonomisk mirakel mellem de to Korea'er, og dette ville virkelig bane vejen for en fredelig genforening og en integration i Bælte & Vej Initiativet og transformere dette område af verden fra at være et krisepunkt til at være et af de meste fremgangsrigtige områder.

For mig at se viser denne udvikling, at, hvis der foreligger god vilje fra de politiske leders side, kan man tage enhver krise – *enhver* krise – og løse den præcis, som dette blev løst, gennem diskussioner ad bagkanaler, som involverer Rusland, Kina og USA. Det er et eksempel på, at, med god vilje, kan man vende den værste krise til det modsatte og gøre det til et forhåbningsfuldt perspektiv. Man må virkelig håbe, at man lærer denne lektie, og at den samme metode nu anvendes i Mellemøsten og bruger det faktum, at den Nye Silkevej allerede er den mest dynamiske udvikling på planeten; at alle mennesker kan bringes til at se fordelene ved at samarbejde og gå med i denne udvikling.

Schlanger: Med hensyn til sidstnævnte punkt, er der nu udgivet nye tal, der viser den pointe, du har fastslået om handelsbalancen mellem USA og Kina; at, i takt med, at Silkevejsprojektet vokser, importerer Kina faktisk også mere. Disse tal viser en massiv stigning i handlen, og især, at Kina importerer næsten lige så meget, som det eksporterer: Så måske bliver denne lektie lært af folk i USA.

Mon du også, Helga, har gjort dig nogen tanker om de møder, der nu finder sted mellem Kina, Sydkorea og Japan, for det er endnu en del af dette billede?

Zepp-LaRouche: Jo, det er også i dag, at der er topmødet mellem de tre lande, og det er selvfølgelig også ekstremt vigtigt, i betragtning af den nylige tilpasning fra Japans side, hvor premierminister Shinzo Abe nu åbenlyst samarbejder med Bælte & Vej Initiativet, og Sydkorea har selvfølgelig tilbudt at mægle mellem Nordkorea og Japan, fordi Kim Jong-un har givet udtryk for et ønske om også at få et topmøde med premierminister Abe; så jeg mener, alt dette virkelig er forhåbningsfuldt og går i den rigtige retning.

For lige at nævne det, disse tal om Bælte & Vej; den kinesiske regering har publiceret statistikker for året 2017, som fuldstændig viser, at al propagandaen om, hvordan alle disse lande går i en gældsfulde, er fuldstændig latterligt. For den totale handelsvolumen mellem Kina og 71 lande i Bælte & Vej Initiativet var på \$1,5 billion i 2017, og omkring \$666 mia. udgjorde Kinas import fra disse lande. Kinas eksport var noget i retning af \$750 mia., men stigningen i import voksede meget hurtigere, nemlig

med 20 %, og eksporten voksede kun med 8,5 %; så det viser et næsten afbalanceret handelsbillede.

Det viser også, at linjen med, at Kina blot udøver sin indflydelse til ulempe for de deltagende lande, er absolut usand. Disse lande bliver absolut økonomisk styrket; de eksporterer til mange andre lande, men også til Kina. Dette er en total succeshistorie, og det er virkelig dér, hvor væksten i verden finder sted.

Schlanger: I stedet for at reflektere dette, så handler det meste af diskussionen i Vesten om denne diskussion om den såkaldte »kinesiske gældsboble«, »Bælte & Vej-boblen«, når fakta er, at det er gældsboblen i Vesten, der truer verdensøkonomien.

Jeg ved, at du har kigget på Nomi Prins' nye bog om dette.¹ Der kommer meget mere stof ud. Det er ironisk, at de folk, der skriger op om Kinas gæld, når denne gæld er *gæld i form af kredit*, der går til reel, fysisk produktion, ikke har noget at sige om den uerholdelige gældsvolumen, som fortsætter med at vokse i Vesten. Er det ikke højst selvmodsiggende?

Zepp-LaRouche: Det er ikke alene selvmodsiggende, men også hensynsløst. For farerne, såsom situationen i Mellemøsten, der spinder ud af kontrol, eller andre sikkerhedsfarer – men én stor fare, den anden store fare, er selvfølgelig et ukontrolleret blow-out af systemet. Og det, som Nomi Prins igen og igen understregede på sin bogturne, var, at alle parametrene for finanskrisen er 40 % værre end i 2008; og i bogen, der for øvrigt har titlen, *Collu\$ion: How the Central Bankers Rigged the World* – så det er altså en ganske anden form for 'aftalt spil' (collusion).

Dette er selvfølgelig den udtalte fare, og den eneste måde, hvorpå denne fare kan fjernes, er, at man må have den fulde pakke, som er udarbejdet af min mand, Lyndon LaRouche, i 2014: Vi må have Glass-Steagall i Roosevelts tradition; vi må have bankpraksis i Hamiltons tradition, en Nationalbank; vi må have et kreditsystem; og vi må især have et forceret program for en stigning i økonomiens produktivitet, i betragtning af det absolutte kollaps af de vestlige økonomiers produktivitet, som skyldes enten afhængighed af opium, desperation, depression eller 'grøn' ideologi, eller blot monetaristiske politikker.

Så, alt imens de vestlige økonomier har nogle lyspunkter her og der, så har de et presserende behov for et opsving, og den eneste måde, hvorpå man kan få et sådant opsving i produktiviteten, er, at man må have et kvalitativt, højere niveau af energigennemstrømningstæthed i produktionsprocessen, og som må føre til et forceret program for udviklingen af termonuklear fusion og internationalt samarbejde omkring rumteknologi; og på denne måde ville man styrke og innovere hele økonomien.

Så må man naturligvis have et helt Nyt Paradigme for relationerne mellem nationer, som arbejder sammen i Bælte & Vej Initiativet, den Nye Silkevej, joint ventures i tredjelande, fælles udvikling af Mellemøsten og udvikling af Afrika og Latinamerika.

Folk må virkelig kæmpe for fremtiden og ikke forblive i det gamle paradigmes fordomme. For, hvis man gør

¹ Se: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=24958>

dette, så tror jeg ikke, menneskehedens chancer for at klare det er særligt store. På den anden side, hvis der kom et sådant program, hvor præsident Trump, for eksempel, ville stå fast på sine valgløfter og løfter, han gav mange gange siden på møder, om at gennemføre Glass-Steagall og gå tilbage til det Amerikanske Økonomiske System – som for øvrigt ligger langt, langt tættere på den kinesiske model, end folk indser, fordi det er baseret på statslig intervention; at visse områder af økonomien er statens opgave, og ikke den private industris. Så det er intet tilfælde, at Benjamin Franklin var en tilhænger af Konfucius (Konfucius). Sun Yat-sen var inspireret af det Amerikanske System – der er mange, mange paralleller og forbindelser, som rent faktisk ville gøre samarbejdet meget let.

Men Wall Street er selvfølgelig totalt imod, og det samme er City of London, naturligvis, hvis ikke endnu mere (hvis det er muligt). Vi har derfor brug for en international mobilisering for at gennemføre Glass-Steagall, før krakket kommer. For, hvis krakket kommer uden en sådan genregulering og før vi kommer af med den spekulative boble, så er faren et styrtdyk ud i kaos, og det ville næsten med sikkerhed også være en løftestang for en krig.

Så jeg vil indtrængende opfordre jer: Gå med i Schiller Instituttet; hjælp os med denne mobilisering, og hjælp os især med at gøre alternativet med en Ny Silkevej som et Nyt Paradigme mere kendt, for når folk først ved det, får de en helt anden opfattelse. Løsningen er absolut til rådighed, men den har brug for folk, der mobiliserer for den, for det kommer ikke af sig selv.

Schlanger: Jeg mener, dette er en passende måde at slutte vores diskussion på denne Sejrsdag. Jeg mener, det er vigtigt at bemærke, at man kan lære af fortidens lektier, men det kræver kritisk tænkning. Folk kan gå ind på Schiller Instituttets webside og finde utallige artikler, skrevet af Helga Zepp-LaRouche, eller præsentationer, hun har holdt, om lektierne af det 20. århundrede og faren ved at gå i søvne lige lukket ind i en ny verdenskrig.²

Jeg vil gerne takke dig, Helga, på denne Sejrsdag, for at gentage disse punkter, og igen, I kan gå ind på vores webside og blive medlem af Schiller Instituttet, for vi udgør den ene kraft i verden, der er absolut klar om disse spørgsmål.

Tak for at være med os, og tak til Helga for at være med os i dag.

---

² Se f.eks. artikler og taler af Helga Zepp-LaRouche her (dansk):

<http://schillerinstitut.dk/si/?s=helga+zepp+larouche+feature>